

Да ће ово бити судбински избори, знало се још од раније. Да ће борба бити беспштедна, најављивано је месецима уназад. Да ће сви учесници скинути боксерске рукавице и хокејашке маске, сада се показује у најгорем светлу.

Власт покашава да примени стару девизу – не мењај тактику којом се побеђује. Постоје велике сличности са крупним предизборним потезима које је власт као у брзопотезном матирању одиграла четири година раније.

Прво – потенцирање евроинтеграцијских успеха. Пре четири године то је било потписивање ССП-а са чувеним Ћелићевим пером, овог пута то је добијање кандидатуре.

Друго – економија. Пре четири године долазак Фијата била је најавна плиме иностраних инвестиција уз потпуно занемаривање првих упозоравајућих знакова катастрофалне економске кризе, сада је то Данијели, као и нови фића који је скупљи од још новијег аудија А3.

Треће – Косово. Пре четири године главни анестетици биле су скупштинске декларације, цементирање паралелних локалних институција мајским изборима, махање уставном преамбулом, а на крају мандата као „важно двојче“ у таблићу користиће се бриселски споразум са Приштином као додуше најмања карта у шпилу, али која се броји као штих.

Све везано за ову запаљиву тему мораће да буде ограђено термоизолационим материјалом и да буде постављено на посебну, макар и зауставну траку, како би се одвојило од потеза број један – евроинтеграција.

Међутим, док власт прижељкује репризу резултата претходних избора и док своје „балистичке ракете“ усмерава ка захукталој напредњачкој машинерији коју спретни и неуморни двојац води са благом почетном предности на политичкој скали долази до замора материјала фаворита и до гужве на зачељу.

Наиме, катастрофална економска ситуација у Србији, упадљиво смањење евроентузијазма, рецидиви косовског конфликта који прете да стање поново акутизирају делимично обесмишљавају кампању демократа и тупе оштрице њихових напада на конкуренцију.

Док је раније било предвиђања да од тога највеће користи могу имати напредњаци све је више изгледа да се ти гласове делом преливају апстиненцијалну већину али да ће већина ипак завршити код либерала. Ова некада фракција Демократске странке која се преокретом претворила у „моралну вертикалу“ друге Србије и са правом је названа штаком режима јер кад год су демократе биле рањене, у дефанзиви, пољуљане снаге помоћ је долазила од бивших страначких колега.

Са друге стране, завршетак Шешељевог суђења, очекивање његовог повратка, иако то неће признати, плаши напредњаке подсећања на њихову не тако давну прошлост. У том блату које би сигурно донело војводино укључивање у предизборну кампању радикали се пословично најбоље сналазе и у тој дисциплини најбоље пролазе јер то значи само каљање других док би њихов образ и у том свињцу остао непромењен. Тренутак за то никада није био погоднији.

Раст радикала је толико уочљив да су безболно извршили смену генерација и готово неприметно уклонили до јуче две главне водете из посланичких клупа.

Допинговани напредњачким лицемерством, недоследношћу и неспособношћу да своју коалицију претворе у масовни, општенорадни бунт против режима радикали могу бити сигурни да ће прећи цензус, али би им се могло десити да остваре и двоцифрен резултат.

На потпуно супротном полу либерали се хране ерозијом која је захватила демократе чија се снага с правом осипа при судару са тако тешким питањима какво је „Косово и Европа“

или „и Косово и Европа“ или „или Косово или Европа“ или „ни Косоов ни Европа“.

Неуверљивост тумачења споразума са Приштином, недобијање датума преговора, рекордна незапосленост, страх од детајкунизације Србије само су нека од питања на којима народ може да обори на испиту владајућу странку.

Али, никада се не гласа против већ се мора гласати за неког, а незадовољни демократа најлакше ће свој глас дати либералима или ће те пресудне недеље остати кући.

Добар успех радикала за последицу има смањивање шансе напредњацима да могу да освоје потребну већину јер је савез бивше „сабраће“ једина незамислива постизборна комбинација. Ионако слабог коалиционог потенцијала напредњаци могу да се уздају само у добар резултат тек засађеног различка, али проблем њихове задрте еврофобије може представљати додатну препреку у остваривању пројекта званог коначна детронизација демократа.